

v številnih bataljah, pri katerih nas je vodil gospod Eugenius, vse slave vredni princ Savojski. —

1676 Po preteku treh let mi je sporočil oče Polikarp, da upa, da sem se že kaj prida naučil in da Visoko ne more več pogrešati dela, kakor ga sme in mora zahtevati gospodar od svojega prvo-rojenega sina. Prišel sem zopet domov in pričel delati na polju, v hlevu in kjer je bilo treba. Tudi sem dobil vse orodje, kakor ga potrebuje kovač. Koval sem pa le toliko, kolikor je bilo treba za gospodarstvo, bodisi da se je moralo kaj popraviti ali pa kaj novega napraviti, kakor to pač zahteva poljedelstvo.

1680 Tisti čas je bil brat Jurij poslan v Ljubljano, da bi se šolal pri očetih jezuitih. Ostal je samo štiri leta v mestu, ker imajo vsi tisti, ki se rode na Visokem, več moči v rokah nego v glavi, tako da se raje trudijo po polju, kot pa po šolskih klopeh. Tudi pri Jurju se je to izkazalo in jezuiti iz Ljubljane so pisali, da ga nočejo več imeti. Oče je radi tega pisano gledal in Jurja nekaj časa prav grdo držal v strahu. Ker pa se mu je rad podvrgel in opravljal vsako delo, smo bili kmalu zadovoljni, da je prišel domov.

Tako Bog vse prav naredi!

(Dalje prihodnjič.)

Oton Župančič:

Bolnik.

V so noč oči upiram v prazni mrak,
vso noč po prsih tipljem bolečine . . .
kot gora, Korotan, si mi težak . . .
Gorica, žgeš me . . . kdaj mi jutro sine?

